

Бет Ревис „През Вселената“

Тате каза:

– Нека мама да е първа.

Мама пък искаше аз да съм първа. Май се страхуваше, че след като тях ги замразят, аз няма да се оставя да ме затворят в тази студена, светла камера, а ще се измъкна и ще се върна към живота. Тате обаче не отстъпваше.

– Ейми трябва да види как става. Ти ще си първа, нека тя да гледа. След това може да отиде тя, а аз ще съм до нея. Ще бъда последен.

– Ти върви пръв – настояваше мама. – Аз ще съм последна.

Работата беше там, че трябваше да сме голи, и никой от двамата не искаше да го видя без дрехи (а и аз не умирах да ги видя както ги е майка родила, щеше да е гадно), но при това положение наистина щеше да е най-добре мама да е първа, каквото имаше тя, го имах и аз, нали така.

Изглеждаше толкова мършава, когато се съблече. Ключицата ѝ стърчеше още повече, кожата ѝ беше тънка като хартия, прекалено влажна и отпусната, като при старите хора. Коремът ѝ – нещо, което винаги бе крила под дрехите – висеше сбръчкан и така тя изглеждаше още по-уязвима и крехка.

Мъжете, които работеха в лабораторията, не даваха пет пари, че майка ми е гола, и изобщо не им пукаше, че ние с баща ми сме там. Те ѝ помогнаха да легне в светлата криогенна камера. Можеше да мине за ковчег, само дето ковчегът има възглавници и е далече по-удобен. Това тук приличаше по-скоро на кутия за обувки.

– Студено е – каза мама.

Белезникавата ѝ кожа се сплеска, притисната към дъното на камерата.

– Няма да го усещаш – изсумтя първият работник.

На баджа с името му пишеше *Ед*.

Извърнах поглед встрани, докато другият работник, Хасан, забиваше иглите на системите във вените на майка ми. Една в лявата ръка, забита в гънката на лакътя, и друга в дясната ръка, която изду голямата вена под ставите на пръстите.

– Отпусни се – каза Ед.

Беше по-скоро заповед, отколкото просто любезно предложение.

Мама прехапа устни.

Онова в банката на системата хич не приличаше на вода. Стичаше се по-скоро като мед. Хасан стисна торбичката, за да може нещото да тече по-бързо. Беше небесносиво, като метличините, които Джейсън ми даде на бала на гимназията.

Мама изстена от болка. Ед махна една жълта пластмасова скоба от празната система в лакътя ѝ. Яркочервена кръв бликна обратно през тръбичката и се вля в банката. Очите на мама плувнаха в сълзи. Синьото лигаво нещо от другата система светеше с мекия блясък на небето и проблясваше през вените на майка ми, докато се носеше нагоре по ръката ѝ.

– Гле'йте сега кога ще стигне в сърцето – стрелна ни с поглед Ед.

Тате не откъсваше поглед от мама, стиснал ръце в юмруци. Очите ѝ бяха затворени и две сълзи трептяха на миглите ѝ.

Хасан стисна отново банката със слузта. Струйка кръв бавно се процеди през стиснатите ѝ зъби там, където беше прехапала устната си.

– Ей т'ва тука, то прави оная работа със замразяването. – Ед говореше равнодушно като хлебар, който обяснява колко мая слага, за да втаса хлябът. – Без него в клетките се образуват ледени кристалчета и клетките направо се пръсват. Т'ва прави стените им по-здрави, ясно? Да не ги прецака ледът. – Той хвърли поглед надолу към мама. – Ама яко боли, направо да виеш като куче.

Лицето ѝ беше бледо, лежеше в онази камера, без да помръдне, сякаш само едно движение, и щеше да се счупи. Направо си беше като умряла.

– Исках да видиш всичко – прошепна тате.

Каза го, без да ме погледне, впил поглед в мама. Дори не мигаше.

– Защо?

– За да знаеш, преди да го направиш.

Хасан продължаваше да мачка банката със синьото лепкаво нещо. Очите на мама се обърнаха нагоре за момент и аз реших, че наистина е умряла, но не беше.

– Почти е там – каза Ед, загледан в кръвта на майка в банката.

Тя течеше по-бавно.

Чуваха се единствено тежкото дишане на Хасан, който разтриваше пластмасовата банка със слуз, и тихото скимтене, което идваше от мама като от умиращо коте.

В тръбичката на системата, дето беше в лакътя, проблесна бледосиньо сияние.

– Добре, край – каза Ед. – Сега всичкото е в кръвта ѝ.

Хасан издърпа системата. Мама изпъшка леко.

Тате ме дръпна напред. Така както гледахме мама долу пред нас, ми напомни за баба в църквата миналата година. Бяхме отишли всички там, за да се сбогуваме с нея, и мама каза, че тя е на по-добро място, ама просто искаше да каже, че е умряла.

– Как е? – попитах.

– Не е зле – излъга мама.

Поне все още можеше да говори.

– Мога ли да я пипна? – попитах Ед.

Той вдигна рамене и аз се пресегнах, и хванах пръстите на лявата ѝ ръка. Те бяха вече студени като лед. Тя не отвърна на жеста ми.

– Може ли да караме нататък? – попита Ед.

Той разклати с ръка един голям капкомер.

Тате и аз отстъпихме назад, но не много далече, за да не си помисли майка, че сме я оставили сама в онзи леден ковчег. Ед разтвори очите ѝ. Пръстите му бяха едри и мазолести, като грубо одялани трупи, които теглеха тънките като хартия клепащи на мама. Капка жълта течност падна във всяко зелено око. Ед го направи бързо – *кап, кап*, – после придърпа клепащите и затвори очите ѝ. Тя не ги отвори повече.

Сигурно съм изглеждала ужасена, защото този път, когато Ед ме погледна, той спря за малко и успя да ми хвърли една успокоителна усмивка.

– Правим го, за да не ослепее – обясни той.

– Всичко е наред – обади се мама от кутията за обувки.

Очите ѝ бяха затворени, но аз усетих сълзите в гласа ѝ.

– Тръбите – рече Ед и Хасан му подаде три чисти пластмасови тръбички. – Ето, виж сега. – Ед се наведе към лицето на мама. – Ще напъхам тия неща в гърлото ти. Няма да е приятно. Опитай се да ги поемеш, все едно ги преглъщаш.

Мама кимна и отвори уста. Ед затика тръбите надолу в гърлото ѝ. Тя започна да се дави, силен спазъм тръгна от стомаха и после нагоре до сухите, напукани устни.

Хвърлих поглед към татко. Гледаше твърдо и невъзмутимо.

Мина доста време, преди мама отново да се успокои и утихне. Продължаваше да се опитва да преглъща и мускулите на врата ѝ се мърдаха, за да направят място на тръбите. Ед промуши тръбичките през един отвор горе на ковчега близо до главата на мама. Хасан издърпа едно чекмедже и извади кълбо електрически жици. Взе няколко ярко оцветени и ги пъхна в първата тръба, после дълъг черен кабел с малка кутийка в края във втората тръба и накрая в последната тръба набута малък правоъгълник от черна пластмаса, който приличаше на слънчев панел, прикрепен към фиброоптична нишка. Хасан свърза всички жици към малка бяла кутийка, която Ед закрепил над

отвора в горната част на това, което, както разбрах, не беше нищо повече от един сложен сандък за пренасяне на товар.

– Сбогувайте се.

Вдигнах поглед, изненадана от любезния глас. Ед беше с гръб към нас и пишеше нещо на компютъра, значи, Хасан го бе казал. Той ми кимна окуражително.

Тате трябваше да ме дръпне за ръката, за да ме накара да се доближа до мама. Онова там... не ми се искаше точно това да бъде последният ми спомен от нея. Жълти корички по очите, тръбички с жици, натъпкани в гърлото ѝ, меко небесносиво сияние, което пулсираше нагоре по вените ѝ. Татко я целуна и мама се усмихна леко между тръбичките. Аз я потупах по рамото. То също беше студено. Тя избълбука нещо и аз се приведох към нея. Два звука, само два клокочещи и задавени звука. Аз я стиснах за ръката. Знаех, че думите, които се опитваше да ми каже през тръбите, бяха „обичам те“.

– Мамо – прошепнах, като галех тънката като хартия кожа.

Откакто станах на седем, се обръщах към нея само с „мамо“.

– Е, това е – каза Ед.

Тате ме хвана над лакътя и ме побутна леко. Аз се отдръпнах рязко. Той смени тактиката и ме хвана за рамото, завъртя ме към твърдите си, мускулести гърди в здрава прегръдка и този път не можах да се измъкна. Ед и Хасан вдигнаха нещо, което беше като болничен вариант на пожарен маркуч. Водата, изпъстрена със светлосини искри, започна да изпълва ковчега. Мама изпръхтя, когато тя стигна до носа ѝ.

– Просто я вдишай – извика Ед през шума на нахлуващата вода. – Само се отпусни.

Поток от мехурчета се изстреля нагоре през синята течност и замъгли лицето ѝ. Тя разтърси глава, не се оставяше на водата да я удави, но после се предаде. Течността я покри. Ед изключи маркуча и кръгчетата се заличиха. Водата утихна. Мама също утихна.

Ед и Хасан свалиха капака и затвориха ковчега на мама. После го избутаха към стената и чак когато затвориха вратичката след него, забелязах, че в стената имаше още много такива вратички, като в морга. Натиснаха дръжката надолу.

Струйка пара излезе със свистене през вратичката – процесът по замразяване завърши. Само преди секунда там беше мама, а в следващия момент се бе превърнала в нещо замразено и неподвижно. Щеше да е като умряла през следващите три века, дотогава, докато някой не отвори тази врата и не я събуди.

– Сега момичето ли е наред? – попита Ед.

Аз пристъпих напред, стиснала ръце в юмруци, за да не треперят.

– Не – каза тате.

Преди да дочакат отговора му, Ед и Хасан започнаха да приготвят друга кутия ковчег. Не им пукаше дали щях да съм аз, или той, те просто си вършеха работата.

– Какво? – обърнах се към татко.

– Аз ще съм следващият. Майка ти нямаше да се съгласи с това. мислеше, че може да се измъкнеш и да не дойдеш с нас. Е, аз ти давам тази възможност. Аз ще съм следващият. После, ако решиш да се откажеш, ако решиш, че не искаш да те замразят, няма проблем. Казал съм на леля ти и чичо ти. Те чакат отвън, ще са там до 5 часа. След като ме замразят, ти можеш просто да си тръгнеш. Мама и аз няма да знаем, и то в продължение на векове, ще разберем чак когато се събудим. и ако ти решиш да живееш, вместо да те замразят, няма проблем.

– Ама, тате, аз...

– Не, не е честно да те въвличаме в това. По-лесно ще ти е да вземеш правилното решение, когато не си изправена срещу нас.

– Но аз ви обещах, обещах на мама.

Гласът ми секна. Очите ми пареха болезнено и аз стиснах силно клепачи. Две горещи сълзи се стекоха надолу по лицето ми.

– Няма значение. Не можем да искаме от теб да спазиш едно такова обещание, твърде тежко е. Трябва сама да направиш избора – ако решиш да останеш тук, аз те разбирам. Давам ти шанс да си тръгнеш.

– Ама те нямат нужда от теб! Можеш да останеш тук с мен! Ти дори не си важен за мисията, за бога! Ти си военен, за бога! За какво ще им трябва военен анализатор на друга планета? Можеш да останеш тук, можеш да...

Тате поклати глава.

– ...останеш с мен – довърших с шепот.

Нямаше смисъл да го моля да остане. Той беше взел решение. А онова, за военните, не беше съвсем вярно. Татко беше шести по ранг в командването и макар че това не го правеше точно главнокомандващ, все пак си беше доста важна клечка. Мама също беше важна, никой не беше по-добър от нея в генното инженерство. Щеше да им трябва за разработването на нови култури, които да отглеждат на другата планета.

Аз бях единствената, от която нямаша нужда.

Татко отиде да се съблече зад завесата и когато излезе, Ед и Хасан му подадоха една кърпа за ръце, за да се покрие, докато върви към криогенната камера. Когато легна, те я дръпнаха и аз си наложих да го гледам в лицето – и без това и двамата се чувствахме достатъчно зле. То излъчваше болка, за пръв път виждах подобно изражение на лицето на тате. Стомахът ми се сви от нарастващите страхове и съмнения. Гледах как му поставят системите. После как запечатват очите му. Опитах се да се изключа от това, което ставаше около мен, да сподавя вика от ужас, който кънтеше в съзнанието ми, и да запазя хладнокръвие. Тогава тате стисна ръката ми, веднъж, силно, докато набутваха тръбите надолу в гърлото му, и аз се сринах, отвътре и отвън.

Преди да напълнят кутията с искрящата синя течност, татко вдигна ръка и ми подаде кутрето си. Аз го обгърнах с моето. Знаех, че така той ми обещава, че всичко ще бъде наред. И аз почти му повярвах.

Плачех толкова силно, когато пълнеха криогенната камера, че не можах да видя лицето му, докато течността го покриваше. После свалиха капака, тръшнаха вратата на моргата зад него и облаче от бяла пара се промъкна през цепнатините.

– Мога ли да го видя? – попитах.

Ед и Хасан се спогледаха. Хасан вдигна рамене. Ед дръпна отново ръчката на вратата и издърпа обратно прозрачната кутия за обувки.

А там беше тате. Полупрозрачната течност беше замръзнала и аз знаех, че така беше и с татко. Сложих ръка върху стъклото – така ми се искаше да мога да почувствам топлината му през леда, но бързо я дръпнах. Стъклото беше толкова студено, че направо ме опари. Зелени светлинки премигнаха по малката електрическа кутийка, която Хасан бе поставил в горния край на татковата криогенна тръба.

Онзи мъж под леда нямаше нищо общо с тате.

– Е – обърна се към мен Хасан, – ще се гмурнеш ли и ти, или ще зарежеш рано купона?

Той пхна обратно ковчега на татко в малкия отвор на стената.

Когато вдигнах поглед към Ед, очите ми бяха пълни със сълзи, лицето му сякаш се размаза и той заприлича на циклоп.

– Аз...

Плъзнах поглед покрай цялото криогенно оборудване до изхода в другия край на помещението. Зад онази врата бяха леля и чичо, които обичах и щях да съм щастлива да живея с тях. А по-нататък зад тях беше Джейсън. Там бяха и Ребека, и Хедър, Робин и всичките ми приятели. И планините, цветята, небето. Земята. Зад онази врата беше Земята. И животът.